

struit cu bani privați, are un management ce nu merge pe ideea de salariați permanenți (în afară de echipa tehnică, indispensabilă). Ne propunem să colaborăm cu actori, regizori, scenografi care vor fi angajați pe proiecte. Vrem să demonstrăm că se poate face teatru fără să dezbraci actrițele pentru ca să obții succes. Teatrul nu înseamnă asta. Dar se practică acest gen. Mă doare faptul că prinde, uneori, și la public. Arta nu presupune să faci bani din orice.

- Cum vă veți alege colaboratorii?

- Suntem deschiși să primim oferte din partea tuturor. Îi vom căuta și noi pe aceia despre care auzim că au proiecte interesante, că doresc și încearcă să facă un teatru de calitate.

- Vor avea trecere mai întâi cei care propun un proiect ce are deja sponsori?

- Nu trebuie să vină nimeni cu sponsori. Doamna Profira Serafim, președinta fundației Art'Millennium, va analiza proiectul împreună cu oamenii de cultură pe care se bazează, cu specialiști, iar dacă este bun, adică satisface cerințele lor, care sunt exigente, va fi acceptat. Pentru noi este mai puțin

important câți bani obținem. Important este să avem spectacole de calitate. Asta dorim să oferim publicului! Dacă inițiatorul proiectului respectiv va avea și el sponsori, nu ne deranjează, vom fi coproducători.

Trebuie să recunosc că m-am simțit foarte bine în mijlocul acestor oameni. M-a încărcat de energie și, de ce să nu spun, optimism ideea înființării unui teatru particular, care intenționează să producă spectacolele pe care le va prezenta fără să meargă – utopic, ce-i drept – la profit. Dar nu m-am putut opri să nu mă întreb dacă va rezista. Domnul Bratu zice că da, și asta pentru că l-am gândit astfel. Va avea puterea să stea pe propriile-i picioare, nu se va baza pe fonduri bugetare, sau pe alte fonduri care pot chiar lipsi la un moment dat. Mă refer la incasări.

- Ce credeți că aduce nou acest teatru?

- Doriți calității și un nou tip de manageriat. Actorii, regizorii vor fi plătiți din fonduri private, ale teatrului, iar ei vor câștiga acești bani muncind cu adevărat. Vor simți un raport real și cinstit între munca lor și câștig. Nu

aduc nici o jignire teatrelor bugetare, dar am fost consilier la primărie și am văzut ce se întâmplă. De multe ori sunt bani iroșiți. Dacă un spectacol este pus în scenă, iar după aceea nu se mai joacă, în el s-a investit degeaba. Doar ca să se dea de lucru actorilor. Este și un consum de energie inutil. Am auzit și justificări de genul: „Păi dacă am 50 de actori, ce să fac? Trebuie să le găsec tuturor de lucru!” Eu le dau bani numai pentru ceea ce fac. Consider că acel regizor sau actor care nu urmărește ca spectacolul lui să se joace un număr semnificativ de reprezentații, a vrut să ia niște bani și atât. Nu l-a interesat actul artistic.

Într-un moment de criză, când lipsește o lege a teatrelor, când banii de la buget sunt tot mai puțini, cineva s-a hotărât să investească în cultură. Nu știm ce va fi mai departe, dacă teatrul va rezista, dacă va avea succes sau nu, dacă inițiatorii acestui proiect vor reuși să-și țină promisiunile. Indiferent de ce va fi, această acțiune înseamnă, astăzi, un eveniment și, totodată, o provocare.

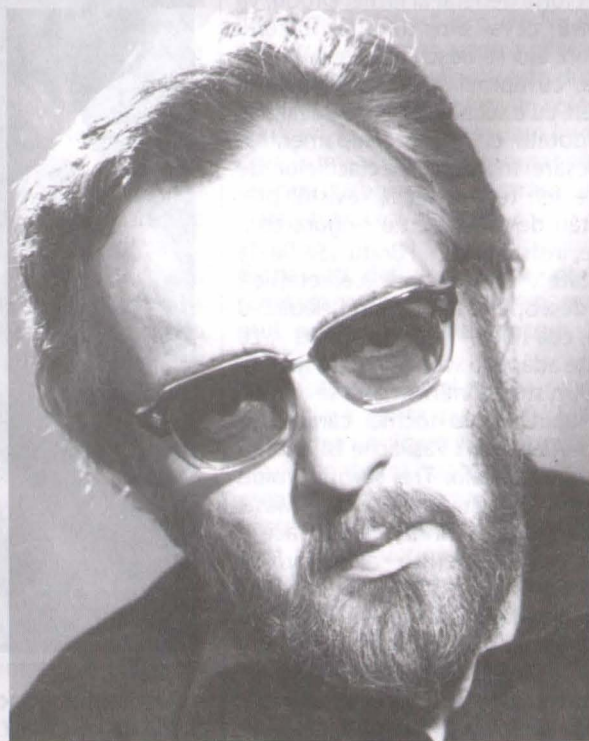
Alina Mang

Sa aniversări

Un artist esențial

Afost sărbătorit, de către colegi, oameni de teatru, de către profesori și studenți ai Universității Ecologice, Constantin Codrescu, unul dintre actorii esențiali ai scenei și ecranului românesc, profesor de actorie la cea mai veche școală particulară din țară, pentru împlinirea a șaptezeci de ani de viață și cincizeci de ani de viață în slujba artei. S-au rostit cuvinte emoționante de laudă la adresa actorilor români și la adresa sărbătoritului, ca întotdeauna în astfel de împrejurări. S-a vorbit despre talent, despre munca neobosită în serviciul teatrului, despre efortul admirabil de a forma noi generații de actori, despre roluri.

Dincolo de toate cuvintele patetice, stăruie în memoria noastră chipul unui Codrescu tânăr, jucând magistral în filmul *Moara cu noroc* al lui Victor Iliu, vocea inconfundabilă pe care i-am auzit-o în atâtea rânduri la radio, interpretând zeci, poate sute de personaje, și, suprasă acestora, figura leonină de azi a actorului, dovadă că amintirile nu sunt fantasma, crâpele evanescente, ci imagini reale, puternice, indelebile.

Ne aflăm în fața unuia dintre actorii noștri esențiali ai ultimelor decenii și căruia revista „Scena” îi urează prezență vie încă mulți ani în câmpul artei românești.

D. S.